

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 638/2025
21.08.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Жељко Рајчевић, адвокат из ..., против тужене Средње школе „Свети Сава“ из Сомбора, коју заступа Правобранилаштво града Сомбора, ради исплате трошкова за долазак и одлазак са рада, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1593/24 од 20.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 21.08.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1593/24 од 20.11.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1593/24 од 20.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1593/24 од 20.11.2024. године, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору П1 293/22 од 28.05.2024. године, којом је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужили на име разлике накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада у Сомбору (локални поревоз) за период од октобра 2016. године закључно са фебруаром 2021. године исплати 20.368,91 динара, односно одређене месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе наведено у ставу другом изреке првостепене пресуде, обавезана тужена да тужили на име разлике накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада на релацији ...-Сомбор-... за период од октобра 2016. године закључно са фебруаром 2021. године исплати 66.903,36 динара, односно одређене месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе наведено у ставу трећем изреке првостепене пресуде, обавезана тужена да тужили на име разлике накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада у ... (локални поревоз) за период од октобра 2016. године закључно са фебруаром 2021. године исплати 103.460,00 динара,

односно одређене месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе наведено у ставу четвртог изреке првостепене пресуде, као и да јој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 267.603,07 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011....10/2023 у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду и члана 26. ст. 1 и 2. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика, обавезана је тужена да тужиљи исплати разлику накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада - градски и међуградски превоз, за период од октобра 2016. године закључно са фебруаром 2021. године. Накнада путних трошкова се везује за јавни превоз само у погледу утврђивања висине те накнаде, односно максималног износа који је послодавац у обавези да накнади запосленом, без обзира коју врсту превоза коју запослени корист за долазак и одлазак са рада. Опредељење законодавца да се висина накнаде призна у висини цене превозне карте у јавном саобраћају истовремено не значи да је коришћење средстава јавног превоза законом прописан услов за остваривање права запосленог на трошкове превоза и да је законом то право ускраћено запосленима који превоз до радног места обезбеђују на други начин (својим возилом, такси возилом и слично). Тужени је у обавези да исплати тужиљи накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, јер је због удаљености од места становања до места рада, тужиља имала стварне и оправдане трошкове превоза, у ситуацији када тужена школа није имала сопствени превоз, а правилан обрачун накнаде трошкова подразумева обрачун према ценама карте у јавном саобраћају и то према цени појединачне карте спрам присутности на раду, а максимално до месечне претплатне карте. У конкретном случају, тужиљи су исплаћивани трошкови превоза за долазак и одлазак са рада, али у износу који је мањи од поменутог обрачуна према ценама карте у јавном саобраћају овлашћеног аутопревозника АД „Севертранс“ Сомбор. Тужиљи припада разлика предметне накнаде према цени појединачне карте спрам присутности на раду, а максимално до месечне претплатне карте без попушта, код утврђеног да тужена школа нема потписан уговор са превозником АД „Севертранс“ Сомбор или неким другим превозником, а да је за остваривање попушта не месечну претплатну карту неопходно да послодавац и превозник имају закључен Уговор о превозу. Послодавац који исплати трошкове превоза према привилегованим ценама превозника у јавном саобраћају, ослобађа се обавезе по наведеном основу само ако запосленом обезбеди да превоз користи под привилегованим условима, што није случај у конкретној правној ствари, јер тужена није имала закључен уговор са превозником, а што је неопходно за остварење попушта од 20% на месечну превозну карту

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, па нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст.1.и 3.).

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 15.06.2021. године. Вредност предмета спора је 190.732,27 динара.

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је утврдио да ревизија тужене није дозвољена, па је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић